

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **Ing. arch J. D. B.**, nar. xxx,
bytem xxx, xxx,

proti

žalovanému: **Městská část Praha 10**, IČO 00063941,
se sídlem Praha 10, Vršovická 1429/68,
zastoupený JUDr. Karlem Corlem, advokátem,
Praha 5, U Nikolajky 833/5,

o 586.538 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, ze dne 7. 6. 2016, č. j. 28 C 315/2014 – 162, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 8. 11. 2016, č. j. 28 C 315/2014 – 249 a doplňujícího usnesení ze dne 22. 12. 2016, č. j. 28 C 315/2014 – 259,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. ohledně částky 586.538 Kč s příslušenstvím **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 586.538 Kč s úrokem z prodlení

ve výši repo sazby stanovené ČNB pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází prodlení žalovaného zvýšený o sedm procentních bodů z částek

33.712,80 Kč od 1. 3. 2012 do zaplacení
32.180,40 Kč od 1. 4. 2012 do zaplacení
33.712,80 Kč od 1. 5. 2012 do zaplacení
32.180,40 Kč od 1. 6. 2012 do zaplacení
35.245,20 Kč od 1. 7. 2012 do zaplacení
32.940,40 Kč od 1. 8. 2012 do zaplacení
36.005,20 Kč od 1. 9. 2012 do zaplacení
36.005,20 Kč od 1. 10. 2012 do zaplacení
31.408,00 Kč od 1. 11. 2012 do zaplacení
36.005,20 Kč od 1. 12. 2012 do zaplacení
34.472,80 Kč od 1. 1. 2013 do zaplacení
32.940,40 Kč od 1. 2. 2013 do zaplacení
10.430 Kč od 1. 3. 2013 do zaplacení

to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak se ohledně zbývajících příslušenství těchto částek **potvrzuje**.

- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení před soudy všech stupňů ve výši 124.822 Kč splatné do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III.** Žalovaný je povinen zaplatit soudní poplatek z žaloby ve výši 12.231 Kč a z odvolání žalobce ve výši 14.664 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 10.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem ze dne 7. 6. 2016 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 8. 11. 2016 a doplňujícího usnesení ze dne 22. 12. 2016 uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 305.765 Kč s příslušenstvím specifikovaným ve výroku I. rozsudku (ad I.), řízení zastavil do částky 232.835,20 Kč s příslušenstvím (ad II.), zamítl žalobu „co do zbytku“ (ad III.), vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (ad IV.), zamítl vzájemný návrh žalovaného na zaplacení částky 99.771 Kč s příslušenství (ad V.) a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o vzájemné žalobě (doplňující usnesení ze dne 22. 12. 2016). Odvolací soud v dalším textu bude používat pro zjednodušení pro všechna tři tato rozhodnutí jen označení rozsudek soudu I. stupně.
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po částečném zpětvzetí žaloby zaplacení částky 992.074 Kč s příslušenstvím s tím, že tato částka představuje náhradu platu za období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014. Soud I. stupně vzal po provedeném dokazování za zjištěné, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán na základě pracovní smlouvy ze dne 17. 1. 2011 jako xxx xxx xxx. Jeho pracovní poměr byl rozvázán výpovědí ze dne 14. 10. 2011, která mu byla dána podle § 52 písm. c) zák. práce. Tato výpověď byla určena pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, č. j. 23Co 457/2013 – 163, neplatnou. Žalobce opakovaně žalovaného vyzýval, aby ho dále zaměstnával, s tím, že uvedenou výpověď považuje za neplatnou (dopis z 1. 12. 2011), žalovaný však na platnosti výpovědi trval a v uvedeném období žalobci práci nepřiděloval. Soud I. stupně dále zjistil, že žalobce vykonával práci pro město xxx v době od 2. 4. 2013 do 20. 1. 2014 na hlavní pracovní poměr

- (pracovní smlouva) a od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014 na vedlejší pracovní poměr (dohoda o provedení práce). Vykonával práci xxx xxx xxxa jeho platový tarif byl v hlavním pracovním poměru 19.270 Kč a osobní příplatek 1.500 Kč, u dohody o provedení práce byla sjednána celková odměna 32.655 Kč. Dále žalobce byl zaměstnanec xxx, pracoval v xxx xxx xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013 a jeho plat byl podle platového výměru 23.440 Kč.
3. Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle § 69 a § 141 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2011. Uvedl, že žalobce má právo na náhradu platu od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 tak, jak požadoval, neboť žalovanému řádně oznámil, že trvá na dalším zaměstnávání a žalovaný mu po celé toto období práci nepřiděloval. Soud I. stupně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou podrobně citoval, zdůraznil, že náhrada mzdy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru nemá sankční charakter, ale charakter ekvivalentu mzdy, kterou si zaměstnanec nemohl vydělat v důsledku toho, že mu zaměstnavatel neumožnil konat práci, k níž se podle pracovní smlouvy zavázal, a kterou byl připraven, schopen a ochoten pro zaměstnavatele konat. O situaci, kdy zaměstnanec není vždy schopen a připraven tuto práci konat, a tudíž mu nelze přiznat náhradu mzdy, by se mohlo jednat tehdy, jestliže se zaměstnanec dlouhodobě zdržuje v zahraničí (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. 21 Cdo 1511/2011). Soud I. stupně dovodil, že žalobce v období, kdy byl zaměstnán u xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013, a kdy pracoval pro město xxx od 2. 4. 2013 do 20. 1. 2014 a od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014, nebyl připraven vykonávat práci pro žalovaného, navíc podle prvostupňového soudu by přiznání náhrady platu za uvedená období, kdy byl v pracovním poměru u xxx, resp. města xxx, bylo v rozporu s dobrými mravy podle § 14 odst. 1 zákoníku práce a judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Soud I. stupně tak za období, kdy žalobce pracoval pro město xxx a pro xxx, náhradu platu nepřiznal. Při určení výše náhrady platu vyšel z platových výměrů žalobce a jeho výplatních pásek. Za rozhodný považoval výdělek žalobce za období od 1. 1. 2012 do 31. 5. 2012, kdy dosahoval platu 26.170 Kč a z částky 26.930 Kč za období od 1. 6. 2012, což je částka, která vyplývá z platových poměrů žalobce a z jeho výplatních pásek. Podrobný výpočet celkové výše náhrady platu prvostupňový soud provedl v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že dospěl k celkové částce 405.536 Kč, od které odečetl částku 99.771 Kč, kterou žalovaný zaplatil žalobci jako odstupné v souvislosti s ukončení pracovního poměru, a kterou navrhl k započtení. Zbývající částku 305.765 Kč, žalobci přiznal a co do zbytku 686.309 Kč žalobu zamítl.
  4. Současně prvostupňový soud doplňujícím rozsudkem zamítl vzájemnou žalobu žalovaného o nezaplacení částky 99.771 Kč s příslušenstvím, kdy tato částka představovala odstupné, které žalovaný žalobci zaplatil v souvislosti s rozvázáním pracovního poměru spornou výpovědí podle § 52 písm. c) zák. práce. V odůvodnění doplňující rozsudku vysvětlil, že uvedená částka již byla odečtena od žalobcem požadované náhrady platu.
  5. O částečném zastavení řízení rozsahu částky 232.835,20 Kč s příslušenstvím rozhodl podle § 96 odst. 1 a 2 o. s. ř. Výrok o nákladech řízení účastníků z řízení o žalobě žalobce odůvodnil § 142 odst. 2 o. s. ř. a zdůraznil, že na náhradu nákladů řízení by měl právo žalovaný, který měl v řízení z větší části úspěch, tyto mu však prvostupňový soud nepřiznal, neboť nebyly vynaloženy účelně. Prvostupňový soud odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR, kterou citoval, poukázal na to, že podle rozhodnutí Ústavního soudu ČR (např. nález ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 2396/2009 a další) u statutárních měst a jejich městských částí lze předpokládat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení k tomu, aby tyto byly schopny se kvalifikovaně hájit v řízení, a nemusely využívat právní pomoci advokátů. V daném případě nešlo o složitou věc, když navíc šlo o věc, která přímo souvisela s činností žalobce a pokud se žalovaný nechal zastoupit advokátem, pak tyto náklady nelze považovat za účelně vynaložené. Výrok o nákladech řízení účastníků ohledně vzájemné

žaloby odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř., a ze stejných důvodů náklady řízení úspěšnému žalovanému nepřiznal.

6. Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.
7. Odvolání žalobce směřovalo do výroků I. a III. a IV. rozsudku. Žalobce nejprve zrekapituloval postup soudu I. stupně v řízení a odůvodnění napadeného rozsudku. Nesouhlasil se způsobem počtu náhrady platu tak, jak ho soud I. stupně provedl. Podle názoru žalobce se mělo při výpočtu náhrady platu vycházet z pravděpodobného výdělku podle § 355 odst. 1 zákoníku práce, když za rozhodné období je třeba považovat 4. čtvrtletí, v němž však žalobce neodpracoval 21 dní, a je proto nutno vycházet z pravděpodobného výdělku, který lze dovodit z výdělku, kterého žalobce dosahoval ve 3. čtvrtletí roku 2011, neboť žalobce je přesvědčen, že stejného průměrného výdělku by dosahoval i nadále, pokud by mu žalovaný umožnil pracovat podle pracovní smlouvy ze 17. 1. 2011. Žalobce v odůvodnění odvolání provedl výpočet průměrného hodinového výdělku. Tento výpočet v odvolání vysvětlil a dovodil, že jeho průměrný hodinový výdělek za období od července 2011 do září 2011 činil 191,55 Kč. Z takto stanoveného průměrného hodinového výdělku určil výši náhrady platu za období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014.
8. Žalobce dále nesouhlasil dále se závěrem soudu I. stupně o tom, že je namístě výši náhrady snížit, neboť zákoník práce ve svém § 69 odst. 2 ve znění účinném do 31. 1. 2011 moderační právo soudu neobsahoval. Toto bylo do zákoníku práce vloženo až zákonem č. 365/2011 Sb. od 1. 1. 2012. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 1582/2012, z něhož dovodil, že náhradu platu zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 neumožňoval snížit a soud I. stupně proto pochybil, když moderační právo přesto využil. Žalobce byl po celé období, za něž požaduje náhradu platu, připraven k výkonu práce pro žalovaného a závěrem proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že žalobci přizná náhradu platu v celkové výši 992.074 Kč s příslušenstvím z jednotlivých měsíčních náhrad z platu tak, jak je žalobce specifikoval pod bodem I. svého odvolacího petitu. Dále navrhl, aby odvolací soud zamítl návrh žalovaného na zaplacení částky 99.771 Kč s příslušenstvím a zavázal žalovaného nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů.
9. Odvolání žalovaného směřovalo toliko do výroku o nákladech řízení. Podle názoru žalovaného soud I. stupně nesprávně interpretoval judikaturu Ústavního soudu ČR, když dovodil, že žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení sestávajících z nákladů právního zastoupení advokátem právo. Lze sice připustit, že náhrada nákladů řízení není přiznávána, pokud jde o náklady právního zastoupení advokátem ústředním orgánům státní správy, stejně jako například statutárním městům nebo jejich městským částem, pokud jde o spor, který se týká běžného výkonu jejich (přenesené) pravomoci, tedy výkonu veřejné správy, např. spor proti rozhodnutí podle žaloby podle § 65 s. ř. s., vydaného ve stavebním řízení apod., v souzené věci se však jedná o podstatně jinou situaci, neboť Městská část Praha 10 je před soudem I. stupně žalovaná jako zaměstnavatel, tedy jako právnická osoba soukromého práva a nikoliv jako veřejnoprávní korporace, resp. jako vykonavatel veřejné moci v souvislosti s výkonem veřejné moci. Žalovaný v rámci přenesené působnosti nevykonává státní správu na úseku individuálních pracovněprávních vztahů, v této oblasti vykonává státní správu toliko Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, Státní úřad inspekce práce a oblastní inspektoráty práce a pouze těmito subjekty by bylo možno náhradu nákladů řízení nepřiznat. Po žalovaném však nelze, stejně jako žádné jiné právnické osobě, spravedlivě požadovat, aby zřídil pracovní pozici vyžadující specializaci k zastupování žalovaného ve sporech individuálních pracovněprávních vztahů, které jsou specifickou skupinou soukromoprávních vztahů, vyžadujících určitou specializaci. Judikaturu Ústavního soudu ČR, kterou soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, podle názoru žalovaného na daný případ aplikovat proto nelze.

10. Žalovaný dále namítl, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, jehož neoddělitelnou součástí je předvídatelnost aplikace práva. Žalovaný odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR, kterou podrobně citoval, zmínil ust. § 13 zák. č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník, ve zkratce o. z.) a závěrem shrnul, že soud I. stupně se odchýlil od své dřívější rozhodovací praxe, aniž by tento judikaturní odklon jakkoli zdůvodnil. Pokud se prvostupňový soud chtěl od svých dřívějších rozhodnutí odchýlit, tak by musel, protože nedošlo ke změně normativního podkladu, tak učinit s přesvědčivým zdůvodněním, což se v daném případě nestalo. Žalovaný závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek napadeného výroku změnil tak, že žalovanému právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci přizná.
11. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že rozhodnutí soudu I. stupně považuje za správné, soud I. stupně správně žalobci nepřiznal právo na náhradu platu podle § 69 zákoníku práce ve výši, kterou žalobce požadoval, když nebyl splněn základní předpoklad pro vznik práva žalobce požadovat náhradu platu za celé období trvání sporu, tedy přítomnost skutečné vůle žalobce být u žalovaného zaměstnáván. Žalobce zjevně zneužíval svého práva, jeho zájmem bylo výlučně poškodit žalovaného, což lze dovodit z chování žalobce v průběhu řízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na řízení, které ve věci týž účastníků u soudu I. stupně probíhá pod sp. zn. 16 C 74/2015, kde se žalobce v průběhu jednání po výsledku prvního z jím navržených svědků vzdálil a na chodbě ovlivňoval svědky. Žalovaný dále odkázal na dopis žalobce v rozsahu 78 stran, který byl směřován zastupitelstvu Městské části Praha 10, a jeho cílem bylo zjevně poškodit žalovaného, protože v něm byly uvedeny nepravdivé skutečnosti. Žalobce rovněž zjevně zneužil zákon č. 106/1999 Sb., kdy jeho cílem bylo vyvolat „enormní náklady“. Podle žalovaného je vůbec otázkou, zda žalobci právo na náhradu platu vzniklo a za jaké období, neboť až v momentě určení případného potencionálního nároku lze vést úvahy v tom směru, zda výkon práva odmítnout, resp. přiznaný nárok snížit. V této souvislosti žalovaný odkázal na ust. § 69 zákoníku práce a citoval judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Podle žalovaného žalobce nebyl připraven v požadovaném období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 vykonávat pro žalovaného práci a soud I. stupně proto žalobu správně částečně zamítl.
12. Žalobce se k odvolání žalovaného nevyjádřil.
13. Městský soud v Praze jako soud odvolací svým rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 62Co 391/2016 – 278, 62Co 478/2016 **výrokem I.** odmítl odvolání žalobce do výroku I. rozsudku soudu I. stupně a do jeho doplňujícího rozsudku a doplňujícího usnesení a **výrokem II.** rozsudek soudu I. stupně ve výroku III. ohledně částky 586.538 Kč s příslušenstvím změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 586.538 Kč s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené ČNB pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází prodlení žalovaného zvýšený o sedm procentních bodů z částek uvedených ve výroku II. rozsudku odvolacího soudu s počátkem prodlení vždy od 14. dne měsíce, podrobněji specifikováno ve výroku II. rozsudku odvolacího soudu, to vše do tří dnů od jeho právní moci, jinak rozsudek soudu I. stupně ohledně částky 99.771 Kč a ohledně zbývajících příslušenství potvrdil podle § 219 o. s. ř. **Výrokem III.** uložil žalovanému povinnost žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 124.822 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho tehdejší zástupkyně advokátky Mgr. Ivany S. a **výrokem IV.** žalovaného zavázal zaplatit soudní poplatek z žaloby ve výši 612 Kč a z odvolání žalobce ve výši 14.665 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 10.
14. Odvolací soud neshledal přípustným odvolání žalobce do výroku I. rozsudku soudu I. stupně, neboť tímto výrokem bylo žalobě částečně vyhověno a žalobce k podání odvolání do tohoto výroku proto není věcně legitimován ve smyslu § 218 písm. b) o. s. ř. Stejně

tak odvolací soud neshledal přípustným odvolání žalobce do doplňujícího rozsudku a do doplňujícího usnesení, kterým byla zamítnuta vzájemná žaloba žalovaného na zaplacení částky 99.771 Kč s příslušenstvím a rozhodnuto o nákladech řízení o vzájemné žalobě, neboť bylo rozhodnuto rovněž ve prospěch žalobce (R 62/1960). Dále odvolací soud po doplnění důkazního řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. konstatoval, že žalobci přísluší náhrada platu za požadované období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 v plné výši, což představuje částku 992.074 Kč tak, jak ji žalobce správně stanovil při průměrném hodinovém výdělkem 191,55 Kč. Odvolací soud posoudil nárok žalobce podle § 69 odst. 1 zák. práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném ke dni 31. 12. 2011 a uzavřel, že v uvedeném období nedošlo k platnému skončení pracovního poměru mezi účastníky a ani k tomu, že by žalovaný žalobci umožnil pokračovat v práci. K nástupu do práce ho vyzval až v lednu 2015 v návaznosti na konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci jeho dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, které Nejvyšší soud ČR svým usnesením ze 4. 12. 2014 odmítl. Odvolací soud dovodil, že náhrada platu přísluší žalobci podle § 351 a násl. zák. práce ve výši průměrného výdělkem, přičemž za rozhodné období považoval třetí čtvrtletí roku 2011 ve smyslu § 354 odst. 1 zák. práce. Výpočtem podle § 352 – § 354 zák. práce odvolací soud dovodil, že průměrný hodinový výdělek žalobce činí 191,55 Kč. Konstatoval dále, že zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 neumožňoval výši náhradu platu moderovat podle § 69 odst. 1 zák. práce k návrhu zaměstnavatele tak, jak to umožňoval předchozí zákoník práce č. 65/1965 Sb. a stejně tak i zákoník práce č. 262/2006 Sb. po novele provedené s účinností od 1. 1. 2012. Odvolací soud neshledal ani rozpor s dobrými mravy, pro který by žalobci nebylo možno náhradu platu přiznat. Pokud žalobce v uvedeném období pracoval u města xxx, ať již v hlavním pracovním poměru nebo na základě dohody o provedení práce, tak takovéto jednání nelze považovat za nemravné ve smyslu § 14 odst. 1 zák. práce, neboť žalovaný se žalobcem neplatně rozešel pracovní poměr výpovědí a v průběhu trvání sporu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru si žalobce prostředky k obživě musel nějakým způsobem zajistit, když mu žalovaný práci dále nepřiděloval. Pokud tedy žalobce pracoval v hlavním pracovním poměru u xxx xxx xxx od 2. 4. 2013 do 20. 1. 2014 a na základě dohody o provedení práce v období od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014, nebo kdy byl zaměstnán v hlavním pracovním poměru u xxx xxx xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013, tak tato skutečnost nezakládá rozpor s dobrými mravy, pro který by žalobci neměla být náhrada platu přiznána.

15. Odvolací soud uzavřel, že žalobci přísluší celkem náhrada mzdy ve výši 892.303 Kč, z toho soud I. stupně žalobci přiznal 305.765 Kč a zbývá doplatit 586.538 Kč spolu s úrokem z prodlení, jehož výši soud I. stupně určil správně v souladu s vládním nařízením č. 142/1994 Sb. do 31. 12. 2013, resp. od 1. 1. 2014 v souladu s vl. nař. č. 351/2013 Sb. Odvolací soud dále dovodil, že příslušenství žalobci náleží vždy od 14. dne měsíce následujícího po měsíci, za něž mu náhrada mzdy náleží, do zaplacení.
16. Nejvyšší soud ČR k dovolání žalovaného svým rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č. j. 21 Cdo 5141/2017 – 385, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2017, a to ve výroku, kterým byl změněn rozsudek soudu I. stupně ve výroku o částečném zamítnutí žaloby tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 586 538 Kč s příslušenstvím a ve výroci o náhradě nákladů řízení a o soudním poplatku a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve uvedl, že sama skutečnost, že zaměstnanec v průběhu trvání sporu o neplatnost rozešel pracovního poměru uzavře pracovní poměr u jiného zaměstnavatele, nemůže být důvodem pro nepřiznání náhrady mzdy podle § 69 zák. práce a je v souladu s ustanovenou rozhodovací praxí dovolacího soudu. Dovolací soud rovněž shledal správným závěr odvolacího soudu o tom, že přiznání náhrady platu žalobci v situaci, kdy s ním žalovaný neplatně rozešel pracovní poměr a v průběhu trvání sporu o neplatnost rozešel

pracovního poměru mu nepřiděloval práci a žalobce si proto musel prostředky k obživě zajistit jinak, tedy výkonem práva pro jiného zaměstnavatele, není v rozporu s dobrými mravy, a je proto v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu rovněž.

17. Dovolací soud dále konstatoval, že při určení výše náhrady platu je třeba vycházet z průměrného výdělku podle § 69 odst. 1 zák. práce, který žalobci příslušel v rozhodném období, kterým je kalendářní čtvrtletí, které vzniku nároku na náhradu platu předchází a tím není třetí čtvrtletí roku 2011, jak nesprávně uvedl odvolací soud, ale **čtvrté čtvrtletí roku 2011**, kdy výši náhrady platu žalobce je třeba stanovit podle průměrného výdělku, popř. pravděpodobného výdělku zjištěného z hrubého platu zúčtovaného žalobci k výplatě v měsíci říjnu – prosinci 2011 podle § 354 odst. 2 zák. práce (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. 21 Cdo 3787/2014).
18. Dovolací soud dále odvolacímu soudu vytkl to, že nesprávně stanovil počátek prodlení. V odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, že splatnost platu nastává vždy k poslednímu dni měsíce následujícího po měsíci, za který plat náleží a prodlení tak vzniká od 1. měsíce následujícího po měsíci, jehož uplynutím nastala splatnost mzdy, platu nebo náhrady mzdy nebo platu (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. 21 Cdo 403/2004, uveřejněný pod č. 117, v časopise Soudní judikatura, ročník 2015).
19. Nato odvolací soud znovu přezkoumal podle § 212 a § 212 odst. 1 a 5 o. s. ř. v rozsahu, v jakém byl předchozí rozsudek odvolacího soudu ze dne 19. 4. 2017 zrušen dovolacím soudem, správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Důkazní řízení dále doplnil podle § 213 odst. 4 o. s. ř. mzdovým listem žalobce za r. 2011 a poté shledal odvolání žalovaného z převážné části nedůvodným. Pro úplnost je třeba uvést, že důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval výplatní páskou žalobce za prosinec 2011, dále žádostí žalobce ze 4. 2. 2011 a výpisem z účtu žalovaného u České spořitelny, a.s. za den 9. 1. 2012 již při předchozím odvolacím jednání dne 19. 4. 2017. Odvolání žalobce shledal z převážné části důvodným, odvolání žalovaného naopak opodstatněné není.
20. K procesním námitkám, které žalobce opakovaně uplatnil v průběhu tohoto odvolacího řízení po zrušení předchozího rozsudku odvolacího soudu v dovolacím řízení, kdy namítal, že mu není řádně doručováno, odvolací soud uvádí, že žalobci bylo odvolacím soudem vždy doručováno řádně, a to na adresu pro doručování podle § 46b písm. a) o. s. ř., kterou je adresa místa jeho trvalého pobytu vedená podle § 10 zák. č. 133/2000 Sb., tedy adresa xxx, xxx. Tuto adresu ostatně žalobce uvádí opakovaně ve všech svých podáních a jedná se tedy o řádnou adresu pro doručování. Předvolání k tomuto jednání bylo žalobci doručováno postupem podle § 50 o. s. ř., kdy z údajů na doručence na č. l. 411 spisu je zřejmé, že adresát nebyl v místě doručování zastižen, přičemž písemnost nebylo možno vložit do schránky a byla proto dne 11. 6. 2018 vrácena odvolacímu soudu jako nedoručitelná. O této skutečnosti pak podle údajů na doručence **bylo** možno zanechat písemné oznámení v místě doručení. Doručenka obsahuje jméno a příjmení doručovatele a otisk razítka provozovatele poštovních služeb – Pošty Praha xxx. Odvolací soud poté postupoval podle § 50 odst. 2 o. s. ř. tak, že písemnost obsahující předvolání k odvolacímu jednání vyvěsil na úřední desce soudu dne 2. 7. 2018 a po uplynutí 10 denní lhůty se písemnost považuje dne 12. 7. 2018 (čtvrtek) za doručenou. K tomu odvolací soud dodává, že při doručování bylo postupováno řádně a povinností soudu není zkoumat, zda má adresát na adrese pro doručování zřízenou poštovní schránku, zda si písemnosti vyzvedává; je na adresátu, aby si vytvořil takové podmínky, aby mu písemnosti na jeho adrese pro doručování mohly být řádně doručovány. Pokud tedy žalobce opakovaně požadoval ve svých podáních, aby mu bylo doručováno jiným způsobem, pro odvolací soud způsobem nesrozumitelným /k tomu srovnej např. podání žalobce ze dne 21. 6. 2008 na č. l. 414 spisu a obdobně též ze dne 9. 7. 2018 (21. 6. 2018) na č. l. 444 spisu/, tak odvolací soud této jeho opakované žádosti nemohl vyhovět, a to nejenom pro její

neurčitost a nesrozumitelnost, ale především proto, že při doručování písemnosti je třeba postupovat podle občanského soudního řádu, což odvolací soud učinil. Bylo na žalobci, aby si řádně zvolil adresu pro doručování takovou, na kterou mu písemnosti mohou být doručovány, případně aby si zřídil datovou schránku, což však neučinil. K další námitce žalobce ohledně toho, že při odvolacím jednání dne 29. 8. 2018 nebyl zastoupen advokátem odvolací soud uvádí, že svým usnesením ze dne 16. 8. 2018, č. j. 62Co 391/2016 – 463, zamítl návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a stejně tak zamítl jeho návrh na ustanovení právního zástupce z řad advokátů podle § 30 o. s. ř. Pro úplnost je třeba dodat, že v průběhu dovolacího řízení žalobce podáním ze dne 11. 9. 2017 na č. l. 377 spisu odvolacímu soudu sdělil, že „*mezi žalobcem a Mgr. Ivanou S. byla vypovězena plná moc Mgr. Ivaně S. ke zastupování žalobce v soudním řízení vedeném u nadepsaného soudu pod sp. zn. 62Co 391/2016 a 62Co 478/2016,*“ a není tak zřejmé, proč žalobce při odvolacím jednání dne 29. 8. 2018 tuto skutečnost popíral.

21. Pokud tedy odvolací soud jednal dne 29. 8. 2018 zčásti v nepřítomnosti žalobce, kdy žalobce při započetí odvolacího jednání nebyl přítomen a do jednací síně se dostavil opožděně až v jeho průběhu, tak je třeba uvést, že pro tento postup byly splněny všechny zákonné podmínky podle § 101 odst. 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř., jak vyplývá z výše uvedeného, neboť žalobce byl k odvolacímu jednání řádně předvolán a bez omluvy se k němu nedostavil, resp. nedostavil se včas, aniž by požádal z důležitých důvodů o odročení.
22. Odvolací soud pro přehlednost uvádí, že předmětem odvolacího řízení zůstala nadále částka 586.538 Kč s příslušenstvím. Odvolací soud je podle § 243g odst. 1 věta první o. s. ř. za použití § 226 odst. 1 o. s. ř. vázán právním názorem dovolacího soudu vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 14. 2. 2018. Dále je třeba pro pořádek uvést, že dovolací řízení ohledně dovolání žalobce bylo pravomocným usnesením soudu I. stupně ze dne 5. 9. 2017, č. j. 28 C 315/2014 – 370, zastaveno podle § 9 odst. 1 zák. č.549/1991 Sb. o soudních poplatcích v platném znění pro nezaplacení soudního poplatku z dovolání.
23. Předmětem řízení byla (po částečném zpětvzetí žaloby) náhrada platu, které se žalobce výsledně domáhal za období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014, kdy nabyl právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, kterým byla určena výpověď z pracovního poměru daná žalovaným žalobci dne 14. 10. 2011 neplatnou. Mezi účastníky není sporu, že žalobce dne 1. 12. 2011, tedy ještě během výpovědní doby žalovanému sdělil, že výpověď z pracovního poměru považuje za neplatnou a požádal ho o přidělování práce v souladu s pracovní smlouvou. Podle § 69 odst. 1 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. účinného do 29. 12. 2011 (dále jen zákoník práce, ve zkratce zák. práce - pozn. odvolacího soudu), tak žalobci přísluší náhrada platu za dobu, od kdy žalobce oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, do doby, kdy mu žalovaný umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru. Není sporu ani o tom, že v období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 nedošlo k platnému skončení pracovního poměru mezi účastníky a ani k tomu, že by žalovaný žalobci umožnil pokračovat v práci; k nástupu do zaměstnání po neplatném rozvázání pracovního poměru ho vyzval až v lednu 2015 v návaznosti na konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci jeho dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, když Nejvyšší soud ČR svým usnesením ze dne 4. 12. 2014 dovolání žalovaného odmítl. Tato náhrada žalobci přísluší podle § 351 a násl. zák. práce ve výši průměrného výdělku.
24. Odvolací soud souhlasí se žalobcem v tom, že zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 soudu neumožňoval moderovat výši náhrady platu podle § 69 odst. 1 zákoníku práce k návrhu zaměstnavatele, tak jak to umožňoval předchozí zákoník práce č. 65/1965 Sb. a stejně tak i zákoník práce č. 262/2006 Sb. po novele provedené s účinností od 1. ledna 2012. Odvolací soud sice shodně se soudem I. stupně konstatuje, že nepřiznat zaměstnanci, s nímž zaměstnavatel neplatně rozvázal pracovní poměr výpovědí, a který

tak má právo na náhradu mzdy (platu) podle § 69 odst. 1 zákoníku práce), tuto náhradu by bylo možno žalobci nepřiznat pouze se zřetelem na ust. § 14 odst. 1 zák. práce, podle něhož výkon práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiného účastníka pracovněprávního vztahu a nesmí být v rozporu s dobrými mravy, již však nepřisvědčuje dalšímu závěru prvostupňového soudu o tom, že přiznání náhrady platu žalobci by bylo v rozporu s dobrými mravy za období, kdy žalobce pracoval u města xxx, ať již v hlavním pracovním poměru od 2. 4. 2013 do 20. 1. 2014 nebo na základě dohody o provedení práce v období od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014, nebo, kdy byl zaměstnán v pracovním poměru u xxx xxx xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013. Nejvyšší soud ČR již dříve judikoval, že sama skutečnost, že zaměstnanec v průběhu trvání sporu o neplatnost rozvázání pracovního poměru uzavře pracovní poměr u jiného zaměstnavatele, nemůže být důvodem pro nepřiznání náhrady mzdy (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 3. 2006, sp. zn. 21 Cdo 1218/2005, publikovaný ve Sbírce Nejvyššího soudu ČR, svazek 3, ročník 2007, str. 291, uveřejněný pod pořadovým číslem 32/2007). V této souvislosti je třeba uvést, že za situace, kdy žalovaný s žalobcem neplatně rozvázal pracovní poměr a v průběhu trvání sporu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru žalobci práci nepřiděloval, si žalobce prostředky k obživě musel nějakým způsobem zajistit, takže pokud uzavřel pracovní poměr s jiným zaměstnavatelem, pak mu v tomto směru nelze ničeho vytknout, když nelze přehlédnout, že u obou těchto zaměstnavatelů dosahoval nižšího výdělku než u žalovaného a žalovaný začal s žalobcem jednat o jeho možném dalším pracovním uplatnění až po rozhodnutí dovolacího soudu v lednu 2015. Odvolací soud proto na rozdíl od soudu I. stupně takovéto jednání nepovažuje za rozporné s dobrými mravy tak, jak předpokládá § 14 odst. 1 zák. práce a v této souvislosti zmiňuje zejména rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 21 Cdo 1582/2012, v němž Nejvyšší soud ČR ve skutkově obdobné situaci dovodil, že výkon subjektivního práva směřuje k uskutečnění cíle sledovaného právního normou a z logiky věci tak plyne, že výkon tohoto subjektivního práva může mít někdy za následek i újmu na straně povinného subjektu, což by sice bylo možno vnímat jako rozpor s obecně přijímaným právním pravidlem, že se každý má chovat tak, aby nerušil práva jiného, protože však výkon práva vylučuje protiprávnost, je třeba považovat chování, které směřuje k zákonem předpokládanému výsledku, za dovolené, a to i tehdy, je-li jeho vedlejším následkem vznik majetkové nebo popřípadě nemajetkové újmy na straně druhého účastníka právního vztahu. O jednání, které by bylo možno považovat za rozporné s dobrými mravy, by bylo možno považovat takové jednání, kdy by jeden z účastníků pracovněprávního sporu konal sice v mezích svého práva, ale účelem realizace jeho chování by bylo poškození druhého účastníka pracovněprávního vztahu. O takovýto případ se však zde zcela jistě nejedná, když jak je vysvětleno výše, žalobce si navázáním pracovních poměrů k jiným zaměstnavatelům hodlal opatřit prostředky k obživě za stavu, kdy mu žalovaný nepřiděloval v souladu s platnou pracovní smlouvou práci. K této otázce odvolací soud poukazuje rovněž na právní názor vyjádřený Nejvyšším soudem ČR v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 14. 2. 2018 shora citovaném, v němž Nejvyšší soud ČR dovodil, že výkon práva žalobce v daném případě v rozporu s dobrými mravy není. Na právní závěry vyjádřené dovolacím soudem v tomto rozhodnutí včetně podrobné citace judikatury odvolací soud pro stručnost v plném rozsahu odkazuje.

25. K námitce žalovaného obsažené v jeho vyjádření ze dne 15. 5. 2018 ohledně toho, že žalovaný v období, za něž požaduje náhradu platu, nebyl připraven vykonávat práci pro žalovaného, neboť nebylo prokázáno, že by v průběhu tohoto období své pracovněprávní vztahy k městu xxx a k xx xxx xxx sjednal buď na dobu určitou nebo jiným ujednáním zajistil tak, aby mohl znovu nastoupit do práce u svého zaměstnavatele, jakmile se stane pravomocným rozhodnutím v souladu s určením o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, odvolací soud znovu odkazuje na právní názor vyjádřený Nejvyšším

soudem ČR v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 14. 2. 2018, v němž dovedl, že závěr odvolacího soudu o tom, že přiznání náhrady mzdy, resp. platu v situaci, kdy žalovaný se žalobcem neplatně rozešel pracovní poměr a v průběhu trvání sporu o neplatnost rozešení pracovního poměru mu nepřiděloval práci a žalobce si proto musel prostředky k obživě zajistit jinak, tedy výkonem práce pro jiného zaměstnavatele, není v rozporu s dobrými mravy a je tak v souladu s rozhodovací praxí odvolacího soudu. Odvolací soud k tomu dodává, že jak správně soud I. stupně zjistil, žalobce si v případech pracovněprávních vztahů sjednaných s městem xxx xxx xxx a xxx xxx xxx zajistil to, že může nastoupit do práce k žalovanému, jakmile se stane pravomocným rozhodnutím rozhodnutí soudu o určení o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, když soud I. stupně správně zjistil, že v hlavním pracovním poměru u města xxx byl žalobce zaměstnán od 2. 4. 2013 do 20. 1. 2014 a dále od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014 na základě dohody o provedení práce, přičemž pracovní poměr byl vždy sjednán na dobu určitou po dobu trvání mateřské dovolené jiné referentky a byl ukončen poté, kdy tato do práce po skončení mateřské dovolené znovu nastoupila. Obdobně v případě jeho pracovního poměru k xxx xxx xxx soud I. stupně správně zjistil, že žalobce byl zaměstnán u xxx xxx xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013 a jeho pracovní poměr byl ukončen ještě ve zkušební době ke dni 20. 1. 2013.

26. Při určení výše průměrného výdělku je rozdílným obdobím pro jeho zjištění kalendářní čtvrtletí, které předchází vzniku nároku na náhradu platu a tímto čtvrtletím je **čtvrté čtvrtletí roku 2011** podle § 354 zák. práce. Takto určená výše náhrada platu se použije pro celé období, za které žalobce náhradu platu požaduje (§ 354 odst. 2 zák. práce, obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. 21 Cdo 3787/2014). V tomto směru odvolací soud ostatně odkazuje na právní názor vyjádřený Nejvyšším soudem ČR v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 14. 2. 2018.
27. Ze mzdového listu žalobce za r. 2011 je zřejmé, že žalobce ve čtvrtém čtvrtletí roku 2011 neodpracoval alespoň 21 dní, když v říjnu odpracoval 17 dní, v listopadu 1 den a v prosinci rovněž 1 den. **Průměrný měsíční výdělek žalobce je tedy třeba určit jako pravděpodobný výdělek podle § 355 zák. práce.** Kritéria pro určení výše pravděpodobného výdělku stanoví zákoník práce demonstrativním výčtem ve svém § 355 tak, že pravděpodobný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl a přitom přihledne zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty. Odvolací soud je se zřetelem ke všem okolnostem toho názoru, že při určení výše pravděpodobného výdělku žalobce lze vycházet z jeho průměrného měsíčního výdělku, kterého žalobce dosáhl ve třetím čtvrtletí roku 2011, tedy v předcházejícím čtvrtletí, kdy žalobce pro žalovaného pracoval a v uvedeném období odpracoval více jak 21 dnů. Průměrný hodinový výdělek žalobce tak činí 191,55 Kč podle § 352 - § 354 zák. práce s tím, že jak je uvedeno výše, jedná se o **pravděpodobný výdělek za čtvrté čtvrtletí roku 2011.**
28. Žalobci tak přísluší náhrada platu za požadované období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 v plné výši, což představuje částku 992.074 Kč tak, jak ji žalobce při správně stanoveném průměrném hodinovém výdělku 191,55 Kč za uvedené období vyčíslil.
29. V řízení bylo prokázáno, že žalovaný žalobci vyplatil na základě neplatné výpovědi z pracovního poměru dané žalobci podle § 52 písm. c) zákoníku práce odstupné ve výši 99.771 Kč, což je zřejmé z výplatní pásky žalobce za prosinec 2011. Celková suma 108.182 Kč zahrnující i plat za prosinec 2011, byla vyplacena na jeho účet, který žalobce žalovanému určil dne 4. 2. 2011 (k tomu srovnej jeho žádost na č. l. 130 spisu). V průběhu řízení žalovaný uplatnil námitku k započtení a soud I. stupně tuto námitku shledal relevantní, neboť je zřejmé, že pokud pracovní poměr účastníků neskončil výpovědí podle § 52 písm. c)

zákoníku práce, žalobci odstupné podle § 67 zákoníku práce nepřísluší. Odvolací soud k námitce žalovaného konstatuje, že právo žalovaného na odstupné není promlčeno ve smyslu § 329 a násl. zákoníku práce za použití § 100 a § 101 zák. č. 40/1964 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2013 (občanský zákoník, ve zkratce obč. zák. – poznámka odvolacího soudu), neboť nebylo promlčeno v době, když se obě pohledávky střetly. Za situace, kdy výpověď z pracovního poměru daná žalobci byla pravomocným rozhodnutím soudu určena neplatnou, přičemž toto rozhodnutí má nepochybně konstitutivní povahu, představuje odstupné vyplacené žalobci bezdůvodné obohacení ve smyslu § 324 zák. práce za použití § 451 obč. zák., kdy jde o plnění poskytnuté na základě právního důvodu, který právní mocí rozsudku ohledně výpovědi z pracovního poměru dnem 5. 6. 2014 odpadl. Až od tohoto data je třeba počítat počátek běhu subjektivní dvouleté a objektivní tříleté promlčecí doby (§ 331 zák. práce za použití § 107 obč. zák.) a protože žalovaný svůj požadavek na vrácení odstupného uplatnil u soudu vzájemnou žalobou dne 3. 9. 2015 (č. 1. 59 – 67 spisu), je zřejmé, že tento nárok promlčen není.

30. Žalobci tak přísluší celkem 892.303 Kč (992.074 Kč – 99.771 Kč), z toho soud I. stupně žalobci přiznal 305.765 Kč, zbývá tedy doplatit 586.538 Kč. Spolu s touto částkou žalobci přísluší i úrok z prodlení. Výše úroku z prodlení tak, jak ji prvostupňový soud určil, je v souladu s vládním nařízením č. 142/1994 Sb. do 31. 12. 2013, resp. s vládním nařízením č. 351/2013 od 1. 1. 2014. Příslušenství žalobce náleží z náhrad platu za jednotlivé měsíce, přičemž odvolací soud ho žalobci přiznal z jednotlivých náhrad tak, jak žalobce požadoval, po odečtení příslušenství částky 305.765 Kč, z níž již úrok z prodlení přiznal žalobci soud I. stupně a částky 99.771 Kč představující vrácené odstupné, které žalovaný požadoval rovněž s příslušenstvím.
31. Ke stanovení počátku prodlení je třeba uvést, že v řízení před soudem I. stupně bylo prokázáno, že ve smyslu § 141 odst. 3 zák. práce byl sice u žalovaného určen pravidelný termín výplaty, a to vždy k 10. dni následujícího měsíce, za něž plat zaměstnanci přísluší, nicméně počátek prodlení je třeba určit podle § 517 odst. 1 věty první obč. zák. a § 141 odst. 1 zák. práce od 1. dne měsíce následujícího po měsíci, jehož uplynutím nastala splatnost mzdy, platu nebo náhrady mzdy nebo platu (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. 21 Cdo 403/2014, uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod č. 117, ročník 2015). **Mzda, plat nebo náhrada mzdy nebo náhrada platu jsou splatné vždy k poslednímu dni měsíce následujícího po měsíci, za něž náleží.**
32. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně ve výroku III. ohledně částky 586.538 Kč s příslušenstvím změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobě v tomto rozsahu vyhověl tak, jak to vyplývá z výrokové části (výrok ad I. rozsudku odvolacího soudu) tohoto rozsudku, jinak ho ohledně zbývajících příslušenství tímto výrokem přiznaných částek za každý měsíc v období od 14. dne předcházejícího měsíce od ledna 2012 do února 2013 do posledního dne v měsíci, v jehož rozsahu byla žaloba soudem I. stupně zamítnuta, potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný. **Pro úplnost je třeba dodat, že rozsudek odvolacího soudu zůstal ve výroku I., jímž bylo odvolání žalobce odmítnuto a ve výroku II. v části již byl rozsudek soudu I. stupně v rozsahu částky 99.771 Kč se zbývajícím příslušenstvím potvrzen jako věcně správný, nedotčen a nabyt tak samostatně právní moci.**
33. S ohledem na změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. a § 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř. o nákladech řízení před soudy všech stupňů. V řízení před soudem I. stupně byl žalobce úspěšný ohledně částky 992.074 Kč a má proto právo na náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., z této částky, dále pak mu přísluší náhrada nákladů řízení z částky 69.302 Kč, ohledně níž byla žaloba vzata zpět poté, kdy ji žalovaný žalobci ji po podání žaloby uhradil (tj. 992.074 Kč + 69.302 Kč = 1.061.376 Kč, kterou žalobce výsledně požadoval). V rozsahu této částky tak žalobci přísluší

náklady řízení podle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Naopak žalobce v řízení před soudem I. stupně neuspěl ohledně částky 99.771 Kč představující žalovaným požadované odstupné a z procesního hlediska tak má právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 81%. Náklady řízení sestávají z části soudního poplatku, který žalobce zaplatil v rozsahu, v němž mu nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků, tedy 12.265 Kč soudní poplatek z žaloby + soudní poplatek z odvolání 17.158 Kč rovněž v rozsahu, v němž v odvolacím řízení nebyl od soudních poplatků osvobozen. K tomu přistupují náklady právního zastoupení. 8 úkonů právní služby po 12.580 Kč podle § 7 bod 6., čl. 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za 8 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 této vyhlášky, celkem na nákladech právního zastoupení 103.040 Kč + náhrada za DPH 21% k nákladům právního zastoupení podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. je 124.678 Kč včetně soudních poplatků činí 154.101 Kč, z toho 81% je 124.822 Kč.

34. Pokud jde o náklady odvolacího řízení, zde je třeba uvést, že žalobce sice uspěl v rozsahu částky 586.538 Kč, ohledně níž byl rozsudek soudu I. stupně změněn v jeho prospěch, nicméně neuspěl ohledně částky 99.771 Kč a dále by byl povinen zaplatit náklady řízení žalovanému, pokud jde o jeho odvolání do výroku I. rozsudku a do doplňujícího rozsudku včetně doplňujícího usnesení podle § 146 odst. 3 o. s. ř., kdy v tomto rozsahu bylo jeho odvolání rozsudkem odvolacího soudu ze dne 19. 4. 2017 odmítnuto. Lze tak uzavřít, že při porovnání poměrů úspěchů a neúspěchů účastníků, byl tento u každého z nich přibližně stejný, tedy náklady odvolacího řízení si každý z účastníků ponese ze svého. Odvolací soud přiznal na nákladech odvolacího řízení pouze zaplacenou část soudního poplatku, jak je uvedeno výše, neboť tato se vztahovala k jeho požadavku na náhradu platu, v němž z 81% uspěl.
35. V dovolacím řízení a v odvolacím řízení následujícím po zrušení předchozího rozsudku odvolacího soudu ze dne 19. 4. 2017 rozsudkem dovolacího soudu ze dne 14. 2. 2018 žalobci žádné náklady řízení nevznikly.
36. Jak je zřejmé z výše uvedeného, žalovaný v řízení z převážné části neuspěl, náhrada nákladů řízení mu tedy nepřisluší, nicméně k jeho odvolání odvolací soud nad rámec uvádí, že souhlasí s názorem soudu I. stupně o tom, že za situace, kdy žalovaný je velkou městskou částí, disponující kvalifikovaným právním útvarem, tak náklady řízení sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem nelze považovat za účelně vynaložené, a to se zřetelem na judikaturu Ústavního soudu ČR (k tomu srovnej nález ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 2396/09, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 66, ročník 2012, uveřejněný pod pořadovým číslem 137/2012 na str. 115, obdobně též nález ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. I. ÚS 4229/12, publikovaný ve Sbírce a nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 69 ročník 2013 uveřejněný na str. 691 pod pořadovým č. 102/2013). Odvolací soud souhlasí s názorem soudu I. stupně o tom, že v daném případě šlo o běžnou agendu spadající do činnosti žalovaného, nešlo tedy o spor vyžadující specifické právní znalosti, znalost cizího práva apod., v němž by zastoupení advokátem bylo účelné.
37. Žalobce byl v řízení před soudem I. stupně i v řízení odvolacím od soudních poplatků částečně osvobozen a podle § 2 odst. 3 věta první zák. č. 549/1991 Sb. v platném znění, je žalovaný povinen zaplatit s ohledem na výsledek sporu adekvátní část soudního poplatku, kdy tento činí za řízení před soudem I. stupně 12 231 Kč (žalobce byl v řízení před soudem I. stupně osvobozen od soudního poplatku z 80 % a tomu odpovídá alikvotní část soudního poplatku) a za odvolací řízení 14.664 Kč (žalobce byl v odvolacím řízení osvobozen od soudního poplatku z 50 % a tomu odpovídá alikvotní část soudního poplatku). Oba soudní poplatky jsou v splatné na účet soudu I. stupně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 29. srpna 2018

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu